

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 21Co/82/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117221594
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Antónia Kandravá
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8117221594.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. JUDr. Antónie Kandravej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Martina Barana, v spore žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Mýtna 48, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, proti žalovanému: M. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. C. XX, C., o zaplatenie 0,- eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 32Csp/140/2017 - 47 zo dňa 26.02.2018, takto

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku I., II. a III.
- II. N e p r i z n á v a stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Predmet konania

1. Žalobca sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 28.09.2017 domáhal voči žalovanému zaplatenia zostatku na poplatku 225,28 eur, zmluvnej pokuty 312,- eur, poplatku za upomienky 48,- eur, úroku vo výške 32% ročne zo sumy 350,- eur od 20.12.2012 do 13.05.2013 v sume 44,19 eur, zo sumy 330,- eur od 14.05.2013 do 05.11.2013 v sume 50,63 eur, zo sumy 280,- eur od 06.11.2013 do 15.01.2015 v sume 106,78 eur, zo sumy 222,- eur od 16.01.2015 do 10.02.2015 v sume 4,87 eur, zo sumy 164,- eur od 11.02.2015 do 10.03.2015 v sume 3,88 eur, zo sumy 106,- eur od 11.03.2015 do 10.04.2015 v sume 2,79 eur, zo sumy 48,- eur od 11.04.2015 do 11.05.2015 v sume 1,26 eur, úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 515,28 eur od 24.03.2014 do 15.01.2015 v sume 20,96 eur, zo sumy 457,28 eur od 16.01.2015 do 10.02.2015 v sume 1,57 eur, zo sumy 399,28 eur od 11.02.2015 do 10.03.2015 v sume 1,48 eur, zo sumy 341,28 eur od 11.03.2015 do 10.04.2015 v sume 1,40 eur, zo sumy 283,28 eur od 11.04.2015 do 11.05.2015 v sume 1,16 eur, zo sumy 225,28 eur od 12.05.2015 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania.

Obsah napadnutého rozhodnutia

2. Okresný súd Prešov ako súd prvej inštancie (ďalej aj ako „súd“) o podanej žalobe rozhodol nasledovne:

„I. U r č u j e, že zmluvná podmienka uvedená vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru v bode 04. v znení: „Dlžník sa zaväzuje uhradiť veriteľovi za každú zaslanú upomienku v prípade porušenia podmienok tejto zmluvy čiastku 4 EUR ako paušálnu úhradu nákladov administratívy s tým spojenej do 5 dní od doručenia písomnej výzvy na úhradu.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

II. U r č u j e, že zmluvná podmienka uvedená vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru v bode 10. v znení: „Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

III. Žalobu z a m i e t a.

IV. Žalovanému nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.“

3. Rozhodnutie právne zdôvodnil ust. § 1 ods. 2, 8, § 2 písm. a, b, d), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy, t.j. k 20.12.2012 (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 3 ods. 1, § 39, § 40 ods. 1, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3, 5, 6, § 54 ods. 1, 2, § 544 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 298 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa 20.12.2012 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému úver vo výške 350,- eur, ktorý sa zaviazal splatiť spolu s príslušným poplatkom vo výške 346,- eur v 12 mesačných splátkach po 58,- eur, počnúc dňom 26.01.2013, pričom RPMN bola uvedená vo výške 314,02%. Vzhľadom na charakter zmluvných strán je nutné predmetnú zmluvu považovať za zmluvu spotrebiteľskú. Súd podrobil súdnej kontrole obsahové náležitosti zmluvy o úvere, pričom zistil, že táto neobsahuje náležitosti v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. i), j) a y) Zákona o spotrebiteľských úveroch, preto platí fikcia o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v zmysle § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Je treba vychádzať z toho, že žalovaný mal žalobcovi vrátiť len sumu skutočne poskytnutého úveru t.j. 350,- eur, pričom žalovaný doposiaľ uhradil žalobcovi 360,- eur, preto súd žalobu o zaplatenie zostatku poplatku 225,28 eur, spolu s kapitalizovaným úrokom 214,40 eur zamietol, keďže úver je bezúročný a bez poplatkov.

4. Podľa bodu 10. VPPÚ, tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. V danom prípade poplatok predstavoval 346,- eur za 12 mesiacov, čo predstavuje 98,86 % z poskytnutého úveru. Z tejto sumy 1/3 mali tvoriť úroky, t.j. 115,33 eur (32,95% z poskytnutého úveru) a 2/3 mali predstavovať náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, t.j. 230,67 eur (65,91% z poskytnutého úveru). Zo štatistických údajov Národnej banky Slovenska vyplýva, že priemerné úrokové miery nových úverov v decembri 2012, pri dobe splatnosti do jedného roka, boli vo výške 9,23 % ročne. Neprimerane vysoké úroky dojednané v zmluve o spotrebiteľskom úvere sú všeobecne považované za odporujúce uznávaným pravidlám správania sa a vzájomným vzťahom medzi ľuďmi a mravným princípom spoločenského poriadku a teda sú v rozpore s dobrými mravmi. Neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podľa názoru súdu podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú určenú najmä s prihliadnutím najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovanými najmä bankami pri poskytovaní úverov. V danom prípade výška úrokov bola viac ako 3,5 násobne vyššia ako priemerná úroková miera obchodných bánk pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných domácnostiam mesiaci december 2012.

5. V zmysle bodu 10. VPPÚ žalobca bol povinný zaplatiť okrem úroku aj náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou (ďalej len „administratívny poplatok“). V danom prípade tieto náklady tvorili 2/3 poplatku, teda 230,67 eur (65,91% z poskytnutého úveru). Zo zmluvy však nevyplýva, za čo spotrebiteľ tento poplatok platí, aké konkrétne služby, či protiplnenia žalobca žalovanému poskytuje. Neprimeranosť takéhoto poplatku je zrejmá aj z toho, že banky za správu úveru inkasujú cca 3 až 5 eur mesačne a za poskytnutie úveru 1 - 2% z výšky poskytnutého úveru. Z uvedených dôvodov súd dospel k jednoznačnému záveru o neprijateľnosti zmluvného dojednania bodu 10. VPPÚ, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a ktoré neboli individuálne dojednané. V obdobných veciach bola už viacerými súdmi judikovaná neprijateľnosť zmluvnej podmienky v obdobnom, resp. aj totožnom znení ako v tomto konaní (napr. rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 9C 109/2016, sp. zn. 12C 489/20156, sp. zn. 16Csp 35/2016, sp. zn. 7C 232/2015, sp. zn. 10C 426/2015, sp. zn. 29Csp 35/2016, rozsudok Okresného súdu Bardejov sp. zn. 4C 31/2013, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co 56/2016, sp. zn. 19Co 89/2017, sp. zn. 2Co 31/2017, rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 13Co 10/2016, sp. zn. 13Co 48/2016).

6. Súd dospel k záveru, že dojednanie uvedené v bode 04. VPPÚ v časti, podľa ktorej sa dlžník zaväzuje uhradiť veriteľovi za každú zaslanú upomienku v prípade porušenia podmienok tejto zmluvy čiastku 4 eur ako paušálnu úhradu nákladov administratívy s tým spojenou do 5 dní od doručenia písomnej výzvy na úhradu, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože je objektívne spôsobilá spôsobiť značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Umožňuje veriteľovi de facto ľubovoľne navyšovať výšku svojej pohľadávky proti spotrebiteľovi tým, že mu bude posilať

neobmedzené množstvo upomienok. Nie je pritom špecifikované, o aké konkrétne porušenia zmluvných povinností ide, ktoré umožňujú veriteľovi zasielanie spoplatnených upomienok, napokon žalobca ani len nepredložil dôkaz o zaslaní upomienok žalovanému.

7. Pokiaľ ide o ďalší žalobcom uplatnený nárok predstavujúci zmluvnú pokutu výške 312 eur, súd uviedol, že dojednanie o zmluvnej pokute bolo obsiahnuté iba vo VPPÚ (bod 05.). Ustanovenie § 544 Občianskeho zákonníka však predpokladá existenciu písomnej dohody v predmete dojednaní zmluvnej pokuty pre porušenie zmluvnej povinnosti jedným z účastníkov zmluvy, pričom v dojednaní musí byť určená výška pokuty alebo určený spôsob jej určenia. Podľa názoru súdu uvedením nároku žalobcu ako veriteľa na zaplatenie zmluvnej pokuty za porušenie zmluvnej povinnosti žalovaného ako dlžníka v danom prípade v článku 10. VPPÚ, nie je splnený základný predpoklad platného dojednaní a to jej písomná forma, nesplnenie ktorej má za následok jej absolútnu neplatnosť v zmysle ust. § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného preto zamietol žalobu aj v časti zmluvnej pokuty.

8. Žalobca v žalobe navyše netvrdil také skutkové okolnosti, z ktorých by sa dal vyvodit' záver, kedy a v presne akej výške žalovaný úver splácal, teda skutkové okolnosti svedčiace o nároku žalobcu na úroky z omeškania. O trovách konania súd rozhodol v zmysle ust. § 262 v spojení s ust. § 255 Civilného sporového poriadku. Neúspešný žalobca nemá právo na náhradu trov konania a úspešnému žalovanému v konaní žiadne preukázateľné trovy z obsahu spisu nevyplývajú, ani si ich neuplatnil. Z týchto dôvodov súd žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Obsah odvolania žalobcu

9. V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie žalobca, s výnimkou výroku IV. uviedol, že zmluvné strany sa dohodli na fakultatívnej pôsobnosti Obchodného zákonníka na predmetný právny vzťah, preto nie je možné na Zmluvu aplikovať ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“). Mal za to, že výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov je jasne uvedená priamo na prednej strane dohody o plnení v splátkach. Splátka bola prednostne započítavaná na istinu, až potom na poplatok a úroky. Každý klient je o tom informovaný ústne. Zákon v čase uzatvorenia zmluvy o úvere nestanovil maximálne možnú prípustnú výšku odplaty. Žalovaný uzatvoril zmluvu so žalobcom slobodne, vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok, čo potvrdil svojim podpisom. Úrok, ako aj jeho zabezpečenie považuje žalobca za primeraný a v súlade s dobrými mravmi, keďže v danom období podstatným spôsobom neprevyšoval výšku odplaty (úroku) v obdobných prípadoch pri poskytovaní úverov inými nebankovými subjektmi, resp. bankami pri istom druhu finančných produktov. Výška RPMN je uvedená vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, ako aj v dokumente Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, s ktorým bol žalovaný oboznámený pred poskytnutím úveru, čo potvrdil aj svojím vlastnoručným podpisom. Poplatok za poskytnutie úveru nie je neprimerane vysoký vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný je nebankovým subjektom, ktorého riziko podnikania, ako aj podnikateľské náklady sú rozdielne - vyššie oproti bankám. Neprijateľnosť poplatku nie je možné vyvodit' ani zo samotného Zákona o spotrebiteľských úveroch. Slovenské právo a slovenský zákonodarca poplatok za spracovanie zmluvy nielenže pripúšťa, ale aj výslovne uvádza. K poplatku za zasielanie upomienok žalobca uviedol, že hoci povinnosť zasielania upomienky alebo upomienok nevyplýva z konkrétneho právneho predpisu, je to postup využívaný najmä pri vymáhaní neuhradenej faktúry/pohľadávky za účelom, aby v budúcnosti nemohol dlžník poprieť, že o dlhu nevedel. Žalobca však poprel tvrdenie súdu, že upomienky zasiela ľubovoľne. Práve naopak upomienky sú dlžníkom zasielané len v prípade ich omeškania a v prípade, že nereagujú na zaslané a bezplatné SMS správy. V ďalšom rozsahu žalobca uviedol, že zmluvná pokuta vo výške 312,- eur bola dojednaná písomne a jej výška bola úmerná s výškou zabezpečenej pohľadávky, predstavuje len 1/6 z výšky poskytnutého úveru. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Žalovaný sa k doručenému odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Hodnotenie odvolacieho súdu

11. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP) v zmysle ustanovenia § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378, § 379 a § 380 CSP, vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

12. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil. Rozhodnutie je riadne odôvodnené, preto naň odvolací súd v celom rozsahu odkazuje.

13. Z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že sporové strany uzavreli 20.12.2012 zmluvu o úvere, na základe ktorej bol spotrebiteľovi poskytnutý úver vo výške 350,- eur. Súd prvej inštancie správne postupoval, keď na predmetný právny vzťah aplikoval ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch. K uplatnenej námietky žalobcu, týkajúcej sa aplikácie ustanovení Obchodného zákonníka na predmetný právny vzťah, v zmysle dohody zmluvných strán, odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu slovenskej republiky, sp. zn.: 3MCdo/14/2014 zo dňa 21.04.2015, v ktorom sa konštatuje: „Mal by tiež zohľadniť § 52 ods. 2 <aspi://module='ASPI'&link='40/1964%20Zb.%252352'&ucin-k-dni='30.12.9999'> vetu tretiu Občianskeho zákonníka, podľa ktorého všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Obe tieto ustanovenia nadobudli účinnosť 1. mája 2014 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom.“ Na základe uvedeného považuje odvolací súd uplatnenú odvolaciu námietku za neopodstatnenú.

14. Pre naplnenie Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý sleduje transparentnosť trhu a poskytovanie dostatočného množstva informácií spotrebiteľovi o poskytnutom úvere, je nevyhnutné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala obligatórne obsahové náležitosti, uvedené v ust. § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch. V danom prípade však zmluva o úvere uzavretá medzi sporovými stranami dňa 20.12.2012 neobsahuje náležitosti vyžadované ust. § 9 ods. 2 písm. i, j, k, y) Zákona o spotrebiteľských úveroch.

15. Primárnemu účelu právnej úpravy obsiahnutej v ust. § 9 ods. písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch zodpovedá len taký výklad, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže učiniť zadosť zmluva uvádzajúca uvedenie celkovej výšky mesačnej splátky, neobsahujúca aj vyčíslenie čiastkových súm reprezentujúcich jednotlivé čiastkové položky, čo je napriek odchylnosti takejto úpravy spotrebiteľských úverov od úpravy úverov všeobecne práve dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa. Vzhľadom na obligatórnu písomnú formu zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 9 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch), neobstojí námietka žalobcu, podľa ktorej klientov (spotrebiteľov) ústne informuje o rozvrhu splátky na istinu, úroky a poplatky.

16. Obligatórne obsahové náležitosti musia byť uvedené priamo v zmluve o spotrebiteľskom úvere, pričom tieto musia byť vymedzené dostatočne jasne, zrozumiteľne a jednoznačne tak, aby nebola žiadna pochybnosť o tom, o ktorú obsahovú náležitosť zmluvy o úvere má ísť. Uvedená požiadavka však nie je splnená v prípade uvedenia úrokovej sadzby poskytnutého úveru. Priamo v zmluve o úvere niet ani zmienky o výške úrokovej sadzby, preto sa odvolací súd stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie o absencii tejto obsahovej náležitosti. Pre naplnenie účelu zákona každopádne nepostačuje jej uvedenie v rámci všeobecných podmienok poskytnutia úveru, nehovoriac o spôsobe vyjadrenia výšky úrokovej sadzby v prejednávanom prípade, ku ktorému možno dospieť len viacnásobnými matematickými operáciami.

17. K uvedeniu údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov odvolací súd poznamenáva, že ide o jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Je nepochybné, že v predmetnej úverovej zmluve tento údaj chýba, a preto nie je splnená ďalšia obsahová náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

18. Podľa § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,

b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

19. V dôsledku absencie uvedených obsahových náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere, sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalobcovi v takomto prípade prislúcha nárok len v rozsahu poskytnutej istiny úveru. Ak žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 350,- eur, pričom žalovaný na základe zmluvy celkovo zaplatil žalovanému 360,- eur, súd prvej inštancie správne postupoval, keď žalobu zamietol. Vzhľadom na vyslovený právny záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, odvolací súd nepovažoval za potrebné vyjadrovať sa k primeranosti dohodnutého úroku z úveru, pretože žalobcovi neprislúcha právo na úrok, bez ohľadu na platnosť jeho dojednaní.

20. Z rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky vo veci sp. zn. I ÚS 3512/11 vyplýva, že cit.: „Je treba zdôrazniť, že obchodní podmienky ve spotřebitelských smlouvách na rozdíl třeba od obchodních smluv mají sloužit především k tomu, aby nebylo nezbytné do každé smlouvy přepisovat ujednání technického a vysvětlujícího charakteru. Naopak nesmějí sloužit k tomu, aby do nich v často nepřehledné, složitě formulované a malým písmem psané formě skryl dodavatel ujednání, která jsou pro spotřebitele nevýhodná a o kterých předpokládá, že pozornosti spotřebitele nejspíše uniknou (například rozhodčí doložka nebo ujednání o smluvní pokutě). Pokud tak i přesto dodavatel učiní, nepočíná si v právním vztahu poctivě a takovému jednání nelze přiznat právní ochranu.“

21. Pre spotrebiteľské zmluvy platí, že nemôžu obsahovať dojednaní, ktoré sú v rozpore s požiadavkami dobrej viery alebo zakladajú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, v neprospech spotrebiteľa, pričom spotrebiteľ nemal možnosť sa s nimi oboznámiť pred podpisom zmluvy. Ak majú byť všeobecné obchodné podmienky súčasťou zmluvy, je potrebné vyjadriť s nimi súhlas, pričom pre preukázané oboznámenie sa nepostačuje len konštatovanie a vyhlásenie spotrebiteľa vo formulárovej zmluve o tom, že bol s obchodnými podmienkami oboznámený. Odvolací súd uvádza, že všeobecné obchodné podmienky predstavujú rozsiahly, pre priemerného spotrebiteľa na porozumenie náročný text, vopred pripravený dodávateľom, bez možnosti spotrebiteľa zmeniť ich obsah. Z tohto dôvodu existuje nezanedbateľné riziko, že spotrebiteľ si nebude v čase uzavretia zmluvy vedomý svojich zmluvných povinností a zaviazá sa tak splneniu povinnosti, pri znalosti ktorej by k uzavretiu zmluvy nepristúpil. V nadväznosti na uvedené, odvolací súd nepovažuje dojednanie o zmluvnej pokute za platné. Pre splnenie písomnej formy dojednaní o zmluvnej pokute (§ 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka) nepostačuje, ak ju dodávateľ obsiahne len v rámci všeobecných obchodných podmienok, preto súd prvej inštancie správne postupoval, keď žalobu v tejto časti zamietol.

22. Zmluvná podmienka, uvedená v bode 10 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, bola viackrát všeobecne súdmi Slovenskej republiky právoplatne vyhlásená za neprijateľnú, preto odvolací súd nevidí dôvod na opakované vysvetlenie dôvodov vyhlásenia jej neprijateľnosti a odkazuje na rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 9C 109/2016, sp. zn. 12C 489/20156, sp. zn. 16Csp 35/2016, sp. zn. 7C 232/2015, sp. zn. 10C 426/2015, sp. zn. 29Csp 35/2016, rozsudok Okresného súdu Bardejov sp. zn. 4C 31/2013, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co 56/2016, sp. zn. 19Co 89/2017, sp. zn. 2Co 31/2017, rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 13Co 10/2016, sp. zn. 13Co 48/2016.

23. Súd prvej inštancie zároveň správne postupoval, keď zmluvnú podmienku, uvedenú v bode 04 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, vyhlásil za neprijateľnú. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie, že táto zmluvná podmienka nebola individuálne dojednaná, zároveň je neurčitá, pretože oprávňuje dodávateľa na zaslanie upomienky v prípade akéhokoľvek porušenia zmluvy, zároveň nie je limitovaný počet či frekvencia zasielania upomienok v prípade dlhodobého porušovania zmluvy, čím môže dochádzať k neobmedzenému navyšovaniu pohľadávky žalobcu v neprospech spotrebiteľa (žalovaného). Z neprijateľnej zmluvnej podmienky dodávateľovi (žalobcovi) nevzniklo právo na zaplatenie poplatku za upomienky, preto žaloba v tejto časti nebola dôvodná.

24. Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok v napadnutom rozsahu ako vence správny postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Odvolanie žalobcu nebolo dôvodné, v dôsledku čoho nárok na náhradu trov odvolacieho konania patrí úspešnému žalovanému. Z obsahu súdneho spisu je však zrejmé, že žalovanému v priebehu odvolacieho konania žiadne preukázateľné trovy nevznikli, preto mu ich náhrada nebola priznaná.

26. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona číslo 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov § 393 ods. 2 CSP).